

дено отъ Шафарикъ (Рам.) „Чудо о крестѣ и т. д.“ — Срезневскій, Древніе пам. русск. письма и языка, Спб. 1863. Ягичъ, Ein Beitrag zur serb. Annalistik (Archiv für slaw. Philologie II) доказва, че произведението на Григория е по-скоро Палея (старозаветна история), отколкото преводъ на Малала. Ib. за Амартола и за други историч. книги.

²⁰ Разликиятъ лесно се разпознаватъ. Българитъ много често смѣсватъ носовкитъ (ж и ѡ), защото понѣкога ги произнасяли като ѝ. Руситъ писали ж съ значение у и употребявали ѡ вм. ѡ. Сърбитъ замѣнятъ ж, ѡ, ѡ, ѡ съ буквитъ оу, е, и, ѡ. Буквата ѡ, наречена юсъ, е вѣренъ признакъ за българския произходъ на ръкописа.

²¹ Най-доброто издание въ Казан, списание „Православный собеседникъ“, 1864, априль—августъ.

²² Издадено отъ архим. Леонидъ въ „Моск. Епарх. Вѣдомости“, Москва, 1871. Ср. Голубинскій, 709. Атанасий сжщо е писалъ за гръмовната стрела.

²³ Поповъ, Опис. рукоп. Хлудова, 393. Шафарикъ III, 183 е взелъ погрѣшно този архиеп. Иоанъ за Иоанъ Екзархъ.

²⁴ Сборникитъ Берлински (XIII в.) и Петербургски (XVII в.) сж описани отъ Ягичъ, Starine V; Бѣляковскитъ кодексъ, намѣренъ при Търново, е описанъ отъ Славейковъ, Бѣлг. Книжници 1859; Бѣлградскитъ сборникъ (XVIII в.) е описанъ отъ Новаковичъ, Starine VI. Нѣкои кодекси отъ XVI и следв. вѣкове у Григоровичъ и Дриновъ.

²⁵ Н. С. Тихонравовъ, Памятники отреченной литер., Москва 1863 г. (2 тома текстъ). А. Н. Пыпинъ, Очеркъ лит. исторіи старѣйшихъ повѣстей русскихъ, Спб. 1857, следъ това много издания въ Пам. стар. русск. лит. Спб. 1862 г., въ Лѣтоп. археогр. комисіи 1861 г. I, въ Арх. Вѣстн. I, и т. н. Много текстове сж издадени отъ Срезневски; между южнитъ славяни най-добриятъ познавачъ е Ягичъ.

²⁶ За разговора на тритъ светители въ провансалската литература вж. Ягичъ Archiv I, 2 p. 335.

²⁷ Пълно събрание на Иеремиевитъ трудове има въ българскитъ сборници, берлинския и петербургския, а сжщо и въ хърватския отъ 1468 г.; въ Русия — непълно само. Издадени сж отъ Пипинъ, Тихонравовъ, Костомаровъ и Ягичъ (Archiv IX, Starine V, 79; ср. Hist. knjiz. 82). Ср. Пипинъ, Обзоръ слав. литер. 72, Рачки, Rad VII и Голубинскій 155.

²⁸ Латинскитъ ръкописъ се пази въ Конкорето (Concorredo) при Монца, гдето имало патаренско епископство. Сега се намира въ старата архива на инквизицията въ Каркасонъ. По латински е издаденъ отъ Benoist, Hist. des Albigeois I, 283. Thilo, Cod. apoc. N. T. 884; старосл. у Ягича (Starine V), у Срезневски, Пам. юс. пис. 406, А. Поповъ, Опис. рук. Хлудова 339: рускиятъ текстъ у Тихонравова

²⁹ Нѣкои български въ Бѣляковския сборникъ. Между книгитъ на манастира въ Родосто се споменува въ 1077 г. *Σεισμοβροντολόγιον* (Гръмовникъ?) Sathas, Bibl. graeca I, 50. *Βροντολόγιον καὶ σεισμολόγιον* споменува сжщо и Const. Porphyrogenetus de caerem. aulae, ed. Bonn. II, 524.